

קולנוע

סרטים

הפקות חדשות

הכל הולך עם קוקה-קולה

— גם מייקל צ'ימינו

הפרוייקט הראשון של חברת נלסון אינטר-טיימנט, בשיתוף ובמימון ישיר של אגף ההשקעות של חברת קוקה-קולה, הוא סרט בשם מייקל קולינס, שיביים מייקל צ'ימינו. הבימאי הוחתם עליידי נשיא החברה, בארי ספיקינגס, כסגולה לאוסקר משותף נוסף. בעבר הפיק ספיקינגס עם צ'ימינו את צייד הצבאים שעזמו גרפו חמישה פרסי אוסקר. סיפור הסרט החדש מתרחש על רקע מרד האירים ב־1920 ונושא שקסם גם לו לדייוויד פאטנאם, היום מנהל בפועל של חברת קולומביה.

איחוד המקופחים

האוסקר הבריטי

לא מסכים עם הליווד

בוב הוסקינס (מונה ליהוה) ומגי סמית (זכרונות אהבה מפירנצה) זכו בכל הפרסים לכר מן האוסקר; הם זכו בפרסי השחקנים הטובים ביותר מטעם האקדמיה הבריטית לקולנוע ולטלוויזיה, מבקר בריטניה, ומבקר לוס-אנג'לס. אפילו את גלובוס הזהב קיבלו. אבל מה שמעשי יותר הוא חוזה עבודה משותף על סרט חדש, התאוה הבודדה של גודית הרנה. בנימוי ג'ק קלייטון.

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: שיחות מלוכלכות. סלח לי אתה נושך את צווארי, קיץ, דקה לחצות. חנה ואחיותיה.

ירושלים: חנה ואחיותיה.

חיפה: החברים של אלכס, דקה לחצות.

תל-אביב:

*** **שיחות מלוכלכות** (דיאגונוף 2 קנדה) — סאטירה חריפה על עולמם הנפשי, המוסרי והמיני הרועע של אינטלקטואלים חכבי המערבית. חלקה הראשון נראה כצחצוחי

טל ניומן וטום קרוז ב"צבע הבסקף" מר אוסקר

לשון מבריקים וחלקה האחר חושף את הצביעות והברירות שמאחוריהם. בימיו ומישחק מעולים. *** **שיכנוע עדין** (הקולנוע, ארצות הברית) — התבגרותה של נערה בעירית-שרה אמריקאית לפי ג'וז קארול אוטס ובכימויה המרגש והמביק של ג'וז ג'ופרה. לאורה דרן מגלמת את הנערה שהנשיות קורצת לה ומפחידה אותה בעת ובעונה אחת. טריט ויליאמס הוא המאצ' המיסתורי.

*** **דקה לחצות** (תכלת, צרפת) — מעקב מרתק אחרי התהליך המכאיב וספוג האלכוהול של הג'אז הכושי בשנות ה-50 בפאי ריס. נעשה כתבונה קולנועית עליידי ברטראן טאברנייה ומבוצע היטב בידי חבורה של נגנים מופלאים, שבראשם הסקסופוניסט דקסטר גורד דון, נגן כושי בעל נשמה וחולשה לטיפה המרה.

*** **צבע הבסקף** (רבי-חן, תל-אביב, מוצג גם בירושלים ובחיפה) — מר אוסקר, פול ניומן, מגיש המשך קושי לאירי פלסון, מרטיין סקורסה לא במיטבו, בגלל הפיתוי להאריך יותר מדי בקטעי הביילארד שאינם מרתקים די הצורך. ובכל זאת — יש הברקות.

ענדה פיינר

אהבה עד מוות

מלו (לכ תל-אביב, צרפת) — מבקר קולנוע אחד כבר הגדיר את סרטו האחרון של אלן רנה כ"סרט תורכי עשוי להפכיא. אם כוונתו בסרט תורכי למלודרמה סוחטת-דמעות — סצינות קיצוניות של רגשות מופלגות וסוף שאין ממנו חזרה — הרי הצדק אתו. חוץ מהעובדה שאין בכך כל רע, וכי מלודרמה טובה עשויה לנשם קאתרוזיס בריא מאוד לחלק נכבד מן האנושות (ישנם כמה אינטלקטואלים אניני-טעם הנהיגים למחות דימעה בסתר כל אימת שהם רואים את הגיבור האהוב עליהם נופח את נשמתו על הבימה או על הבד) הרי ישנן עוד כמה סיבות טובות לכך שמלודרמה זו של רנה מרתקת. מעניינת כסילה, מתארח אצל בני הזוג, האישה מתאהבת בו עד מסורתית של ליל ששי בשעה הערבית בטלוויזיה.

הסיפור של מלו (קיצור למלודרמה) פשוט: אישה מקסימה נשואה לכנר בתזמורת, ערב אחד, כשידיד הבעל, כנר וירטואוז המופיע כסילו, מתארח אצל בני הזוג, האישה מתאהבת בו עד כלות. הוא מחזיר לה אהבה והשניים מתחילים להיגש בסתר. אלא שהאישה אינה מסוגלת לבחור בין שני מושאי אהבתה ואינה מסוגלת לוותר אף לא על אחד מהגברים. סופה שהיא זורקת עצמה למי הסייה.

סיפור אהבה נואשת זו שימש למחזאי אנרי ברנשטיין כמוטיב למחזה שהוצג במאריס ב־1929, ואחרים כבר ניסוהו בקולנוע.

ארדיטי, אזמה, דוסוליה: פשטות מיקצועית

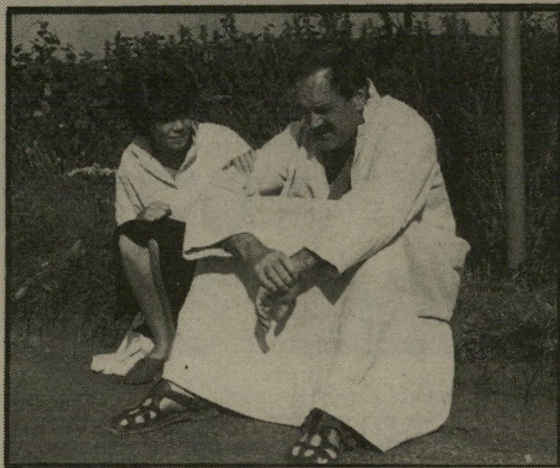
רנה, בעזרת ארבעה שחקנים המופיעים כרביעייה של כלי מיתר — פייר ארדיטי כבעל, סאבין אזמה כאשה, אנדרה דוסוליה כידיד הבעל ופאני ארדאן כידידה ההופכת לאישה השניה — מגישים את סיפור האהבה הטוטאלי בפשטות מדהימה. מבלי שאפשר יהיה לתחוב קיסם לבניהם. את החוטים המקשרים בין הסרט הזה לסרטי האחרים של רנה אי-אפשר להתייר: דודי מאמריקה, החיים הם רומן, אהבתך אהבתך.

הקוקיה התבלבלה

בקצב השעון (לכ תל-אביב, אנג'ליה) — התבוננות שיגרתית ביש-ראלי הנוהג בכבישים בערב-חג (וגם בסתם יום של חול) מולידה את האהרה הבאה: למי שאין סבלנות לצפות בחצי שעה ראשונה, איטית במיקצת, של מצחיקון זה. מצפה התחלה מיינעת למדי, לעומת זאת, מי שיאזור כוח יגלה סיבות רבות להתגלגל מצחוק, ולא, חס וחלילה, סיבות טיפשיות, אפילו שהגיבור, ג'ון קליז, שייך למישפחת מונטי פיטון שאיננה מצטיינת תמיד בהומור מעודן או מחוכם. הפעם זה שונה. קליז, ברצינות אדירה המגבירה את האלמנט הקומי (על-פי הפסיכולוגיה של ההתנהגות האנושית), מגלם מנהל בית-ספר תיכון שעיקר גאוותו על התיאום העילאי עם השעון; אובססיה הקשורה באופיו האנרכיסטי ובהיותו באלאגאניסט מושבע.

והנה מגיע היום הגדול של חייו. הוא עומד לנאום על שיטת החינוך המהפכנית הבילבדית שלו בפני מנהלי בתי-הספר הפרטיים, המיוחסים ביותר, של האימפריה הבריטית: מקומות שבני-אדם פשוטים אינם דורכים בהם, מחמת קדושת הסגור-ביום של מישפחות ה"לורד" וה"סיר" המקיימות אותם. אבל סטימפסון הפדאנט, המאחר כל מאחר בבית-ספרו מבעד לחלון הפונה לחצר, מאחר את הרכבת בגלל טעות אנוש. מכאן נובעת שרשרת ארוכה של טעויות, כל נסיון לקצר את הדרך בתושיה רמה מוליד עוד אסון, המעקב אותו ומסכן כליל את הופעתו. על דרכו של סטימפסון ניקרות תלמידה חניינית (שרון מיינד), אשה מודאגת, פילטרופית והרבה ושישות מטורמות וסניליות שהיא

ג'ון קליז ושרון מיינד: שובב עם שכל

מטפלת בהן. גם חברתו לשעבר (מנלו טילטון), שמכירה את התכשיט ורואה את האסון העומד להתרחש, נקלעת לסביבה. המעמדים המשעשעים ביותר בסרט (בימוי של כריסטופר מורהאן) מתרחשים כאשר סטימפסון והנערה נקלעים למינזר והקומדיה מקבלת תאוצה של מחזה מוסר אבסורדי; השיא: נאומו של סטימפסון באוניברסיטת נוריק', הבנוי כפארסה של פידו כשכל מישפט מתפרצת לאולם דמות מגוחכת ומזרה יותר מקודמתה. תסריטו של מייקל פריין, שובב עם שכל.

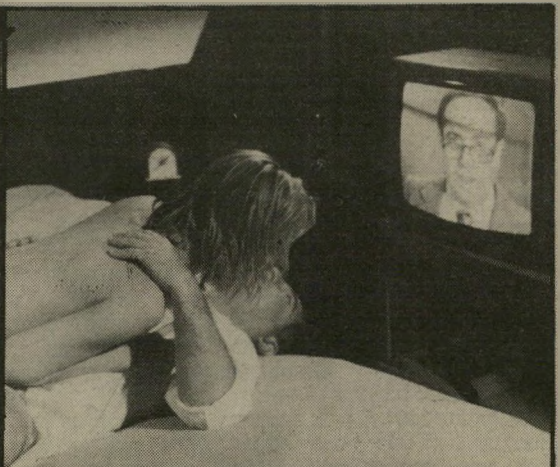
האינסטלטור שתום

האינסטלטור (סיוון, תל-אביב, ישראל) — מי שחשב שכבר לא עושים סרטים נאלה, טעה. כל פעם שמתרגשת איזו חופשה ארוכה — חנוכה, פסח, חופש גדול — נמצא מי שמאמין כי הלוקחות התמימים יבואו בהמוניהם. בעיקר אותם מייקים שטניים שכל עקרת-בית שמחה לגרש אותם ולקנות את שלוותה במחיר כמה שקלים.

הסריק הוא טוביה צפיר — מצחיקן מחונן העושה כאן את הבלתי-אפשרי — בתפקיד אינסטלטור כבד-גוף, בעל גיננים מסורבלים ותמימות עד לבלי סוף, בשרשרת של טעויות (שמסתברת בקושי) הוא הופך להיות שר-האוצר במדינת-גמדים בעלת כלכלה מתמוטטת.

מינחס זוהר, בעל ידי-זהב ולב של זהב (טוביה צפיר), כמעט נופל קורבן לתעויותיו של סרייקר (אסי הנגיב), הנבל המפלגתי. אבל בסוף הטוב הוא מציל את כולם, גם את עצמו, ואפילו זוכה בסינדרלה: נערת-ליווי עם לב יהודי חם בשם מימי (דוממנית), שהיא גם שחקנית מופקעת, שלא באשמתה — קלרה רון). אין טעם להרבות מילים על מצחיקון-לא-מצחיק זה, קרעי עלילתו מחוברים בחוטים גסים, הוא עשוי בחובבנות מעייפת ובצעקות שזמן רב לא נראתה כמותה על בד הקולנוע הישראלי.

קלרה רון וטוביה צפיר: חובבני להביק

עצוב באמת הוא היעדרה של החמלה האנושית אצל הבימאי מייקי בהגן והצלם גדי דנציג, בייחסם לאוסף של שחקני-מישנה המגלמים את הקבינט הכלכלי. כמעט דומה לדרך שבה משחקים הגיבורים המקוריים בשיבות מסויימות המועברות לעיתים בטלוויזיה הישראלית. לא חינוכי.